

Sygnatura akt II AKa 177/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2016 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka (spr.)

Sędziowie: SA Stanisław Rączkowski

SO del. do SA Edyta Gajgał

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu Dariusza Szyperskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2016 roku

sprawy **T. M. (1)**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.,

K. B.

oskarżonej z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk w zbiegu z art. 297 § 1 kk w zbiegu z art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk,

art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 18 § 3 kk w związku z art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk,

art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

G. P.

oskarżonej z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk,

art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

P. W.

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk w zbiegu z art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk w zbiegu z art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

M. K.

oskarżonego z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 18 § 3 kk w związku z art. 13 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 23 marca 2016 roku, sygn. akt III K 381/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do M. K. w ten sposób, że orzeczoną w pkt XIII części rozstrzygającej karę łączną pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3(trzech) lat;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych K. B., M. K., T. M. (1), G. P. i P. W. na rzecz Skarbu Państwa po 4 złote tytułem zwrot wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz wymierza im:

- K. B. 700 złotych opłaty za II Instancję,

- M. K. 1500 złotych opłaty za obie instancje,

- T. M. (1) 1500 złotych opłaty za II Instancję,

- G. P. 580 złotych opłaty za II Instancję,

- P. W. 580 złotych opłaty za II Instancję.

--	--	--

UZASADNIENIE

T. M. (1) został oskarżony o to, że :

I. w okresie od października 2012 roku do dnia 13 lutego 2013 roku we W., wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), inną ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem bank (...) SA., Oddział W., pl. (...), w ten sposób, że w celu zawarcia umowy o prowadzenie rachunku bankowego E. mobilne oraz wydania karty debetowej do tego konta i umowy pożyczki w kwocie 100.000 zł przez S. B. (1) wprowadził w błąd pracowników w/w banku co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru spłaty pożyczki przez S. B. (1) i w tym celu opracował sposób działania wyżej wymienionego, przekazał mu dokumentację do zawarcia umowy pożyczki w postaci mającego istotne znaczenie dla podjęcia przez bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o. w charakterze kierownika produkcji, udostępnił mu telefon komórkowy do kontaktowania się z placówką banku oraz zapewnił mu środek transportu do siedziby oddziału, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez pracowników banku wniosku o udzielenie pożyczki złożonego w dniu 13 lutego 2013 roku przez S. B. (1) w w/w placówce bankowej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od października 2012 roku do dnia 8 lutego 2013 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), inną ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) S.A. (...), Oddział W., w ten sposób, że w celu zawarcia umowy pożyczki gotówkowej w kwocie 80.000,00 zł przez S. B. (1), wprowadził w błąd pracowników w/w Banku co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru spłaty pożyczki przez S. B. (1) i w tym celu opracował sposób działania wyżej wymienionego, przekazał mu dokumentację do zawarcia umowy pożyczki w postaci mającego istotne znaczenie dla podjęcia przez bank decyzji o udzieleniu zobowiązania,

poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o. w charakterze kierownika produkcji, udostępnił mu telefon komórkowy do kontaktowania się z placówką banku oraz zapewnił mu środek transportu do siedziby oddziału, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez pracowników banku wniosku o udzielenie pożyczki złożonego w dniu 8 lutego 2013 roku przez S. B. (1) w w/w placówce bankowej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

III. w okresie od października 2012 roku do dnia 8 lutego 2013 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), inną ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Oddział we (...) Bank (...) S.A. w ten sposób, że w celu zawarcia umowy kredytu gotówkowego w kwocie 71.393,00 zł przez S. B. (1), wprowadził w błąd pracowników w/w Banku co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru spłaty pożyczki przez S. B. (1) i w tym celu opracował sposób działania wyżej wymienionego, przekazał mu dokumentację do zawarcia umowy pożyczki w postaci mającego istotne znaczenie dla podjęcia przez bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o. w charakterze kierownika produkcji, udostępnił mu telefon komórkowy do kontaktowania się z placówką banku oraz zapewnił mu środek transportu do siedziby oddziału, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez pracowników banku wniosku o udzielenie pożyczki złożonego w dniu 8 lutego 2013 roku przez S. B. (1) w w/w placówce bankowej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

IV. w okresie od października 2012 roku do dnia 12 lutego 2013 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), inną ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) S.A., (...) Oddział we W., w ten sposób, że w celu zawarcia umowy pożyczki gotówkowej w kwocie 85.000,00 zł przez S. B. (1), wprowadził w błąd pracowników w/w Banku co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru spłaty pożyczki przez S. B. (1) i w tym celu opracował sposób działania wyżej wymienionego, przekazał mu dokumentację do zawarcia umowy pożyczki w postaci mającego istotne znaczenie dla podjęcia przez bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o. w charakterze kierownika produkcji, udostępnił mu telefon komórkowy do kontaktowania się z placówką banku oraz zapewnił mu środek transportu do siedziby oddziału, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez pracowników banku wniosku o udzielenie pożyczki złożonego w dniu 12 lutego 2013 roku przez S. B. (1) w w/w placówce bankowej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

V. w okresie od października 2012 roku do dnia 11 lutego 2013 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), inną ustaloną osobą i innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank S.A. w ten sposób, że w celu zawarcia umowy kredytu gotówkowego w kwocie 100.000,00 zł przez S. B. (1), wprowadził w błąd pracowników w/w Banku co do faktu zatrudnienia, osiąganych dochodów i zamiaru spłaty pożyczki przez S. B. (1) i w tym celu opracował sposób działania wyżej wymienionego, przekazał mu dokumentację do zawarcia umowy pożyczki w postaci mającego istotne znaczenie dla podjęcia przez bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, poświadczającego nieprawdę zaświadczenia o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o. w charakterze kierownika produkcji, udostępnił mu telefon komórkowy do kontaktowania się z placówką banku oraz zapewnił mu środek transportu do siedziby oddziału, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez pracowników banku wniosku o udzielenie kredytu złożonego w dniu 11 lutego 2013 roku przez S. B. (1) w w/w placówce bankowej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

L. K. został oskarżony o to, że :

VI. w dniu 16 lipca 2012 roku we W., w (...) Banku (...) SA. (...) przy ul. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w Bank w ten sposób, że złożył przez pośrednika kredytowego – K. B., we wskazanym oddziale Banku wnioski o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 80.000,00 zł przedkładając w tym celu dostarczone mu przez M. K., podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o w charakterze kierownika produkcji ze średnim wynagrodzeniem zasadniczym brutto miesięcznie w wysokości 10.800,00 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, mające istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, czym wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

VII. w dniu 05 października 2012 roku we W., w (...) Banku (...) SA. (...) przy ul. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w Bank w ten sposób, że złożył przez pośrednika kredytowego – K. B., we wskazanym oddziale B. wnioski o udzielenie pożyczki hipotecznej w kwocie 300.000,00 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, przedkładając w tym celu dostarczone mu przez M. K., podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o w charakterze kierownika produkcji ze średnim wynagrodzeniem zasadniczym brutto miesięcznie w wysokości 10.800,00 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, mające istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, czym wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez Bank,

tj. o czyn z art. 13 §1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VIII. w dniu 19 czerwca 2012 roku we W., w siedzibie oddziału (...) S. przy ul. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w podmiot w ten sposób, że złożył przez pośrednika kredytowego – K. B., we wskazanym oddziale (...) wnioski o udzielenie pożyczki gotówkowej i zaciągnął pożyczkę w kwocie 49.000,00 zł przedkładając w tym celu dostarczone mu przez M. K., podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, czym wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w podmiotu co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

IX. w dniu 06 sierpnia 2012 roku we W., w siedzibie oddziału (...)S. przy ul. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w podmiot w ten sposób, że złożył przez pośrednika kredytowego – K. B., we wskazanym oddziale (...) wnioski o udzielenie pożyczki gotówkowej i zaciągnął pożyczkę w kwocie 95.000,00 zł przedkładając w tym celu dostarczone mu przez M. K., podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, czym wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w podmiotu co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ,

X. w dniu 31 lipca 2012 roku w J., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Bank (...) S.A. w ten sposób, że w dniu 27 lipca 2012

roku złożył przez pośrednika kredytowego wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego, zaś w dniu 31 lipca 2012 roku zaciągnął kredyt w kwocie 2.979,07 zł składając w tym celu dostarczone mu przez M. K., podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o z wynagrodzeniem zasadniczym netto miesięcznie w wysokości 7.591,58 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, mające istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, czym wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

K. B. została oskarżona o to, że :

XI. w dniu 14 czerwca 2012 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. w ten sposób, że poświadczyla nieprawdę i podrobiła zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach L. K. w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, nakreślając własnoręcznie treść dokumentu i podpis o treści G. P., a następnie załączyła je do złożonego przez siebie w imieniu L. K. wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej w (...) w kwocie 49.000,00 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był on zatrudniony, czym L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w podmiotu co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów i w konsekwencji uzyskał pożyczkę we wnioskowanej kwocie 49.000,00 zł na podstawie umowy o nr (...) z dnia 19 czerwca 2012 roku, zaś przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu miało istotne znaczenie dla podjęcia przez pokrzywdzonego decyzji o przyznaniu zobowiązania,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XII. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 16 lipca 2012 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku (...) S.A. (...) w ten sposób, że złożyła w jego imieniu w w/w Banku wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 80.000,00 zł oraz podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o w charakterze kierownika produkcji ze średnim wynagrodzeniem zasadniczym brutto miesięcznie w wysokości 10.800,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XIII. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 05 października 2012 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła pomocy L. K. w usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku (...) S.A. (...) w ten sposób, że złożyła w jego imieniu w w/w Banku wniosek o udzielenie pożyczki hipotecznej w kwocie 300.000,00 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, oraz podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o w charakterze kierownika produkcji ze średnim wynagrodzeniem zasadniczym brutto miesięcznie w wysokości 10.800,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XIV. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 01 sierpnia 2012 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. przy ul. (...) we W., w ten sposób, że złożyła w jego imieniu w w/w podmiocie

wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 95.000,00 zł oraz podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Kasę decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Kasy co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XV. w 2012 roku, nie później niż do dnia 27 lipca 2012 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzieliła pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Banku (...) S.A. w ten sposób, że złożyła w jego imieniu w w/w Banku wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego w kwocie 2.979,07 zł oraz podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o z wynagrodzeniem zasadniczym netto miesięcznie w wysokości 7.591,58 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, mające istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

M. K. został oskarżony o to, że :

XVI. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 16 lipca 2012 roku we W. i w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B. i P. W., udzielił pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku (...) S.A. (...) w ten sposób, że dostarczył L. K. podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o w charakterze kierownika produkcji ze średnim wynagrodzeniem zasadniczym brutto miesięcznie w wysokości 10.800,00 zł, które ten następnie złożył za pośrednictwem K. B. we wskazanym Banku jako załącznik do wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 80.000,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, a ponadto zorganizował spotkanie L. K. z prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. – P. W. w celu poinstruowania tych osób w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika Banku, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XVII. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 05 października 2012 roku we W. i w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B., udzielił pomocy L. K. w usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku (...) SA. (...) w ten sposób, że dostarczył L. K. podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o w charakterze kierownika produkcji ze średnim wynagrodzeniem zasadniczym brutto miesięcznie w wysokości 10.800,00 zł, które ten następnie złożył za pośrednictwem K. B. we wskazanym Banku jako załącznik do wniosku o udzielenie pożyczki hipotecznej w kwocie 300.000,00 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, a ponadto zorganizował spotkanie L. K. z prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. w celu poinstruowania tych osób w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika Banku, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XVIII. w 2012 roku, nie później niż do dnia 15 czerwca 2012 roku we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B. i G. P., udzielił pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. przy ul. (...) we W., w ten sposób, że dostarczył L. K. podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, które ten następnie złożył za pośrednictwem K. B. we wskazanej Kasie jako załącznik do wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej i zaciągnął pożyczkę w kwocie 49.000,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Kasę decyzji o udzieleniu zobowiązania, a ponadto zorganizował spotkanie L. K. z właścicielką przedsiębiorstwa (...) w celu poinstruowania tych osób w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika pokrzywdzonego, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Kasy co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XIX. w 2012 roku, nie później niż do dnia 01 sierpnia 2012 roku we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B. i G. P., udzielił pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. przy ul. (...) we W., w ten sposób, że dostarczył L. K. podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, które ten następnie złożył za pośrednictwem K. B. we wskazanej Kasie jako załącznik do wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej i zaciągnął pożyczkę w kwocie 95.000,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Kasę decyzji o udzieleniu zobowiązania, a ponadto zorganizował spotkanie L. K. z właścicielką przedsiębiorstwa (...) w celu poinstruowania tych osób w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika pokrzywdzonego, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Kasy co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XX. w 2012 roku, nie później niż do dnia 27 lipca 2012 roku we W. i w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. B. i P. W., udzielił pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Banku (...) S.A. w ten sposób, że zorganizował spotkanie L. K. z prezesem zarządu (...) Sp. z o.o. – P. W. w celu poinstruowania tych osób w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika Banku, wskutek czego L. K. w dniu 27 lipca 2012 roku złożył przez pośrednika kredytowego, wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego, zaś w dniu 31 lipca 2012 roku zaciągnął kredyt w kwocie 2.979,07 zł składając w tym celu dostarczone mu przez M. K. podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o. z wynagrodzeniem zasadniczym netto miesięcznie w wysokości 7.591,58 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, mające istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, czym wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

P. W. został oskarżony o to, że :

XXI. w 2012 roku, nie później niż do dnia 16 lipca 2012 roku we W. i w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., udzielił pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku (...) S.A. (...) w ten sposób, że wyraził zgodę, aby L. K. posłużył się poświadczającym nieprawdę i podrobionym zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o. w charakterze kierownika produkcji ze średnim wynagrodzeniem zasadniczym brutto miesięcznie w wysokości 10.800,00 zł, które ten następnie złożył za pośrednictwem K. B. we wskazanym Banku jako załącznik do wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 80.000,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone

zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów, a także uczestniczył w zorganizowanym przez M. K. spotkaniu z L. K. w celu poinstruowania tych osób przez M. K. w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika pokrzywdzonego i potwierdził telefonicznie fakt jego zatrudnienia w swojej firmie w rozmowie z pracownikiem Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XXII. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 27 lipca 2012 roku we W. i w B., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., udzielił pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Banku (...) S.A. w ten sposób, że wyraził zgodę, aby L. K. posłużył się poświadczającym nieprawdę i podrobionym zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) Sp. z o.o z wynagrodzeniem zasadniczym netto miesięcznie w wysokości 7.591,58 zł, podczas gdy w firmie tej nigdy nie był zatrudniony, które L. K. załączył do złożonego przez pośrednika kredytowego wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego w w/w Banku, zaś w dniu 31 lipca 2012 roku zaciągnął kredyt w kwocie 2.979,07 zł, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Bank decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Oddziału w/w Banku co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów, a także uczestniczył w zorganizowanym przez M. K. spotkaniu z L. K. w celu poinstruowania tych osób przez M. K. w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika pokrzywdzonego i potwierdził telefonicznie fakt jego zatrudnienia w swojej firmie w rozmowie z pracownikiem Banku,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

G. P. została oskarżona o to, że :

XXIII. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 19 czerwca 2012 roku we W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., udzieliła pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. przy ul. (...) we W., w ten sposób, że wyraziła zgodę, aby L. K. posłużył się poświadczającym nieprawdę i podrobionym zaświadczeniem o swoim zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, które ten następnie złożył za pośrednictwem K. B. we wskazanej Kasie jako załącznik do wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej i zaciągnął pożyczkę w kwocie 49.000,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Kasę decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Kasy co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów, a także uczestniczyła w zorganizowanym przez M. K. spotkaniu z L. K. w celu poinstruowania tych osób przez M. K. w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika pokrzywdzonego i potwierdziła telefonicznie fakt jego zatrudnienia w swojej firmie w rozmowie z pracownikiem (...),

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

XXIV. w 2012 roku, nie później, niż do dnia 06 sierpnia 2012 roku we W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. K., udzieliła pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S. przy ul. (...) we W., w ten sposób, że wyraziła zgodę, aby L. K. posłużył się poświadczającym nieprawdę i podrobionym zaświadczeniem o jego zatrudnieniu i dochodach w firmie (...) w charakterze kierownika sklepu ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 3.689,00 zł, które ten następnie złożył za pośrednictwem K. B. we wskazanej Kasie jako załącznik do wniosku o udzielenie pożyczki gotówkowej i zaciągnął pożyczkę w kwocie 95.000,00 zł, podczas gdy w firmie tej L. K. nigdy nie był zatrudniony, a przedłożone zaświadczenie miało istotne znaczenie dla podjęcia przez Kasę decyzji o udzieleniu zobowiązania, wskutek czego L. K. wprowadził w błąd pracownika Kasy co do faktu swojego zatrudnienia i osiąganych dochodów, a ponadto uczestniczyła w zorganizowanym przez M. K. spotkaniu z L. K. w celu poinstruowania tych osób przez M. K. w zakresie tego, co mają mówić w przypadku weryfikacji zatrudnienia L. K. przez pracownika pokrzywdzonego i potwierdziła telefonicznie fakt jego zatrudnienia w swojej firmie w rozmowie z pracownikiem (...),

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem III K 381/14 z dnia 23 marca 2016 r.

I. uznał oskarżonego T. M. (1) za winnego popełnienia czynów, opisanych w punktach I, II, III, IV i V części wstępnej wyroku przyjmując, iż każde z przestępstw zostało popełnione w okresie od grudnia 2012 r., zaś czyn I w okresie do 7 lutego 2013 r. oraz, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

II. uznał oskarżonego L. K. za winnego popełnienia czynów, opisanych w punktach VI, VIII, IX i X części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz, że czynu, opisanego w punkcie VI dopuścił się w okresie od 16 do 19 lipca 2012 r., a czynu opisanego w punkcie X dopuścił się w okresie od 27 do 31 lipca 2012 r. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

III. uznał oskarżonego L. K. za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku przyjmując, iż dopuścił się go wspólnie i w porozumieniu z inną osobą i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary wymierzone L. K. i orzekł wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił L. K. na okres próby lat 4 (czterech);

VI. uznał oskarżoną K. B. za winną popełnienia czynu, opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku przyjmując, iż dopuściła się go w czerwcu 2012 r., nie później niż w dniu 14 czerwca 2012 r. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

VII. uznał oskarżoną K. B. za winną popełnienia czynów, opisanych w punktach XII, XIV i XV części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

VIII. uznał oskarżoną K. B. za winną popełnienia czynu, opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

IX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary wymierzone K. B. i orzekł wobec niej karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

X. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił K. B. na okres próby lat 3 (trzech);

XI. uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia czynów, opisanych w punktach XVI, XVIII, XIX i XX części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XII. uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary wymierzone M. K. i orzekł wobec niego karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XIV. uznał oskarżonego P. W. za winnego popełnienia czynów, opisanych w punktach XXI i XXII części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XV. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił P. W. na okres próby lat 4 (czterech);

XVI. uznał oskarżoną G. P. za winną popełnienia czynów, opisanych w punktach XXIII i XXIV części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

XVII. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił G. P. na okres próby lat 3 (trzech);

XVIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych L. K., M. K., J. B. i G. P. do naprawienia w całości wyrządzonej szkody przez uiszczenie solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego Spółdzielczej (...) w G. kwoty 139.144,65 (sto trzydzieści dziewięć tysięcy sto czterdzieści cztery 65/100) złotych;

XIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył T. M. (1) okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 13 lutego 2013 r. do dnia 26 lipca 2013 r. i od dnia 5 sierpnia 2013 r. do dnia 7 sierpnia 2013 r.;

XX. na podstawie art. 230 § 2 k.k. zwrócił Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia-Krzyki Zachód dowody rzeczowe, opisane w wykazie nr I/106/13, k. 438 poz. 12-13, K. P. dowód rzeczowy, opisany w wykazie nr I/106/13, k. 438 poz. 14, T. M. (1) dowody rzeczowe, opisane w wykazie nr I/106/13 k. 438, poz. 36-38 oraz K. B. dowód rzeczowy, opisany w wykazie nr IV/329/13, k. 1177, poz. 104;

XXI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek przez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych, opisanych w wykazach: nr I/106/13, k. 438-439, poz. 1-11 i 39-51, nr II/313/13 k. 892, poz. 52-54 i 60-73, nr III/314/13, k. 1200, poz. 76-103 oraz nr V/31/14, k. 1573, poz. 105-109;

XXII. zwolnił T. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych w części na niego przypadającej, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa;

XXIII. zasądził od L. K., K. B., M. K., P. W. i G. P. zwrot kosztów sądowych w częściach na nich przypadających, w tym wymierza im opłaty: L. K. i M. K. w kwotach po 1.500 złotych, zaś K. B., P. W. i G. P. w kwotach po 700 złotych .

Wymieniony wyrok zaskarżył, co do punktu I **obrońca T. M. (1)** adw. R. K. zarzucając:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 KPK, art. 5§2 KPK, art. 7 KPK, art. 410 KPK poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całości okoliczności sprawy i dokonanie dowolnej oceny dowodów polegającej na:

a. nieprawidłowej ocenie wyjaśnień L. P. oraz zeznań L. P., dokonanej w oderwaniu od pozostałych dowodów, a zwłaszcza zeznań T. M. (2), wyjaśnień S. B. (1), M. K. i T. M. (1), z których można wywnioskować wiodącą rolę L. P. w procesie składania przez S. B. wniosków o udzielenie kredytów,

b. nieuprawnionym uznaniu, że osobą, która uzyskała dla S. B. dane do fałszywego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach był T. M. (1), gdy z materiału dowodowego wynika, że dane te uzyskał L. P.,

c. nieuprawnionej ocenie, że T. M. (1) miał zamiar uczestniczyć w wyłudzeniu kredytów w pięciu bankach, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że zamierzał uczestniczyć w uzyskaniu jednego kredytu, w Banku (...) S.A.,

d. przyjęciu, że organizatorem procederu związanego z przestępnym zaciąganiem kredytów bankowych był T. M. (1), gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, że T. M. (1) nie posiadał wiedzy, jakie kroki należy podjąć, aby otrzymać kredyt bankowy oraz nie posiadał dostępu do fałszywych zaświadczeń o dochodach, zaś taką wiedzę i zaświadczenia posiadał L. P. i to jego rola w procederze była wiodąca,

e. nieprawidłowej ocenie, jakoby z wyjaśnień S.B. wynikała wiodąca rola T. M. (1) przy wyłudzeniu kredytu bankowego, gdy z wyjaśnień tego oskarżonego wynika, że wiodącą rolę pełnił L. P.,

f. braku wyjaśnienia, czy ubiegając się o kredyty bankowe w dniach 7 września i 3 października 2012 r. T. M. (1) korzystał z pomocy pośredników bankowych, gdy wcześniejsze ubieganie się przez oskarżonego o kredyty bankowe zostało przez sąd przyjęte, jako podstawa do ustalenia, że posiadał on wiedzę o trybie uzyskania kredytu, a co za tym idzie, mógł instruować S.B.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na:

a. bezpodstawnym przyjęciu, że inicjatorem procederu polegającego na wyłudzeniu kredytów bankowych był T. M. (1), gdy cały materiał dowodowy, poza wyjaśnieniami L. P. wskazuje, że inicjatorem procederu był L. P.,

b. bezpodstawnym przyjęciu, że dane do wystawienia zaświadczeń o zatrudnieniu i dochodach S.B. w spółce (...) zostały dostarczone L. P. przez T. M. (1), gdy z okoliczności sprawy wynika, że do tych danych miał dostęp L. P.,

c. ustaleniu, że T. M. (1) instruował S.B., jakie czynności ma wykonać celem uzyskania kredytu bankowego, gdy z okoliczności sprawy wynika, że T. M. (1) wiadomości takich nie posiadał, a posiadał je L. P., który sporządził dla S. B. pisemną instrukcję, jak postępować przy ubieganiu się o kredyt,

co doprowadziło do wymierzenia T. M. (1) kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności rażąco niewspółmiernej do jego roli w przestępstwie i wagi tego przestępstwa.

W konkluzji apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył apelacją **obrońca oskarżonego M. K.** adw. M. J. w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na uznaniu na skutek nieprawidłowej oceny dowodów, że M. K. jest winny czynów opisanych w akcie oskarżenia, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału, w tym zeznań K. B. i T. M. (3) prowadzą do odmiennego wniosku,
2. a z ostrożności procesowej rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu, gdy oskarżony K. był głównym sprawcą oraz beneficjentem popełnionych czynów, a otrzymał karę niższą niż M. K., który był jedynie pomocnikiem,
3. obrazę przepisów postępowania w zakresie uzasadnienia wyroku przez kompletny brak dywagacji na temat zasadności kary wymierzonej oskarżonemu K..

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary, poprzez orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem.

Wyrok zaskarżyła **obrończyni P. W.** adw. M. Ł., co do punktu XIV, XV i XXIII, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.
 - a. art. 92 KPK w zw. z art. 410 KPK poprzez zaniechanie wzięcia pod uwagę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień P. W., wykazu połączeń telefonicznych pomiędzy oskarżonymi,
 - b. art. 167 KPK przez zaniechanie ustalenia miejsca pobytu w celu wezwania i przesłuchania K. I., na okoliczności wskazane przez P. W. we wniosku z 10 sierpnia 2015 r.,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, wyrażający się w przyjęciu, że P. W. dwa razy potwierdził telefonicznie zatrudnienie L. K., jako K. W., gdy w akcie oskarżenia nie ma o tym mowy.

Mając to na względzie, apelująca wniosła o uniewinnienie oskarżonego.

Wyrok zaskarżyła **obrończyni z wyboru oskarżonej G. P.** adw. M. M. (1), co do winy i kary, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.
 - a. art. 4 KPK poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść G. P., wyrażających się w budowaniu przekonania o jej winie w oparciu o dowód z wyjaśnień L. K. i K. B., a w konkluzji aprioryczne założenie, że żaden z pozostałych dowodów nie przemawia na korzyść oskarżonej,
 - b. art. 7 KPK poprzez dowolną ocenę dowodów polegającą na uznaniu, że wyjaśnienia G. P., w których nie przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów nie zasługują na wiarę i stanowią przyjętą linię obrony, gdy żaden z pozostałych dowodów w sposób racjonalny, obiektywny i bezpośredni nie potwierdza, aby oskarżona udzieliła pomocy L. K. w doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonej, w tym wyraziła zgodę na to, aby ten posłużył się poświadczającymi nieprawdę i podrobionymi przez nieustaloną osobę zaświadczeniami o zatrudnieniu i dochodach w należącej do niej firmie (...), uczestniczyła w zorganizowanym przez M. K. spotkaniu z L. K., w celu poinstruowania o sposobie postępowania na wypadek weryfikacji zatrudnienia K. i wreszcie, aby dwa razy potwierdziła telefonicznie fakt zatrudnienia K. w swojej firmie,
 - c. art. 5§2 KPK poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonej powstałych w sprawie wątpliwości, a grupujących się wokół braku możliwości jednoznacznego ustalenia, w czyjej dyspozycji znajdowała się pieczęć firmy (...), która posłużyła do podrobienia zaświadczeń o zatrudnieniu i dochodach L. K. w tej formie, osób, które miały dostęp do

telefonów służbowych w firmie, czy doszło do spotkania oskarżonych: P., K. i K. w (...) Szpitalu (...) we W., a ostatecznie, czy głos kobiety, który potwierdził fakt zatrudnienia L. K. należał do G. P.,

d. art. 424 pkt 1 KPK w zw. z art. 410 KPK poprzez lakoniczne i ogólnikowe uzasadnienie orzeczenia w części dotyczącej rzekomego wyrażenia zgody przez G. P., na posłużenie się przez L. K. zaświadczeniami o zatrudnieniu w jej firmie, przy braku dowodów, z których wynikałoby, że którekolwiek z zaświadczeń zostało przez nią podrobione i przekazane L. K.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mogący mieć wpływ na jego treść, polegający na uznaniu G. P. za winną popełnienia zarzuconych jej przestępstw, pomimo że dowody nie dają wystarczającej podstawy do przyjęcia sprawstwa tych czynów.

W konkluzji apelująca wniosła o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył także **obrońca K. B.** adw. G. Ł. części dotyczącej orzeczenia o środku kompensacyjnym na podstawie art. 46 KK oraz w części dotyczącej wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zarzucając:

1. obrazę przepisu art. 46 KK w brzmieniu na czas popełnienia czynów przypisanych oskarżonej poprzez stwierdzenie, że przestępstwo pomocnictwa do oszustwa jest przestępstwem wyrządzającym szkodę, gdy pomocnictwo do oszustwa polega na ułatwieniu innej osobie doprowadzenia innego podmiotu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w skutek wprowadzenia w błąd, z czego wniosek, że przestępstwem wyrządzającym szkodę jest czyn oszustwa, a nie czyn ułatwiający takie oszustwo,

2. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 1 roku i 6 miesięcy z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby, gdy biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary z art. 85a KK wystarczające jest orzeczenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 2 lat.

W konkluzji apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zakresie orzeczenia wobec oskarżonej obowiązku naprawienia szkody oraz orzeczenie wobec niej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 2 lat.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Zasadna okazała się jedynie apelacja obrońcy M. K. w zakresie dotyczącym kary wymierzonej temu oskarżonemu. W pozostałym zakresie apelacje nie są trafne i nie mogły prowadzić do oczekiwanych przez skarżących rozstrzygnięć.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionych przez obrońców oskarżonych zarzutów obrazę przepisów prawa procesowego. Wobec tego, że zasadniczym zarzutem tych apelacji (poza apelacją obrońcy K. B.) jest naruszenie przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu przepisów postępowania związanych z zasadą swobodnej oceny dowodów, obowiązek określony w art. 457§3 KPK wykonano przez łączne (sumaryczne) odniesienie się do tych zarzutów, niezależnie od tego, przez którego z apelujących i w odniesieniu do którego z przypisanych przez sąd a quo czynów zarzut taki został podniesiony.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku przekonuje, że sąd pierwszej instancji swoje ustalenia oparł na całokształcie prawidłowo przeprowadzonych, a następnie wszechstronnie i wnikliwie ocenionych dowodów, nie pomijając żadnej istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności. Rozważał okoliczności niekorzystne, jak i korzystne dla oskarżonych. Respektował przy tym zarówno zasady prawidłowego rozumowania, jak i wskazania wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Wskazał fakty, jakie uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione oraz na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. Dlatego też stanowisko sądu meriti w zakresie

odtworzenia okoliczności przypisanych oskarżonym czynów jest wolne od sugerowanej w apelacjach obrazy przepisów art. 7 KPK, art. 410 KPK oraz 424§1 pkt 1 KPK.

Należy przypomnieć, że zasada swobodnej oceny dowodów nie daje podstaw do apriorycznego preferowania lub dyskwalifikowania jednych dowodów na rzecz drugih, zarówno według klucza najkorzystniejszego dla oskarżyciela lub oskarżonego, jak też przeciwnego kryterium. O wartości procesowej dowodu przesądza wyłącznie jego treść w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Jednocześnie zasada swobodnej oceny dowodów nie wyklucza oparcia wyroku na dowodzie z obciążających wyjaśnień współsprawcy i przyznania wiarygodności jedynie części depozycji danego osobowego źródła dowodowego i dyskwalifikacji pozostałego zakresu jego wypowiedzi. Wypada też podkreślić, że nawet jeśli dany proces jest w znacznej mierze oparty na dowodach, które pozornie zdają się niejednoznacznie interpretowalne albo ich właściwa interpretacja jest trudna, nie przekreśla to automatycznie możliwości przypisania winy danej osobie, pod warunkiem, że sąd oceni je w sposób swobodny w rozumieniu art. 7 KPK, wyprowadzając logiczne oraz znajdujące oparcie w wiedzy i wskazaniach doświadczenia życiowego wnioski, wobec którego wyników alternatywne wersje zdarzenia należy odrzucić.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu sprostał tym wymaganiom i dokonanie przez ten sąd oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań skarżących, nie może być utożsamiane z dowolnością orzeczenia. Zarzuty apelujących w przedmiotowym względzie mają zdecydowanie polemiczny charakter i nie mogły prowadzić do oczekiwanych przez nich rezultatów.

W apelacji T. M. (1) kwestionuje się zasadniczo dowolną ocenę wyjaśnień tego oskarżonego oraz L. P. (3) i S. B. (1), co spowodowało błędne ustalenie o wiodącej roli T. M. (1) w wyłudzeniu kredytów przez S. B. (1). W związku z tym podnosi się, że ustalając rolę tego oskarżonego w popełnieniu przestępstw sąd oparł się na wyjaśnieniach L. P. (1), który poddał się karze, mając oczywisty interes w marginalizowaniu swojej roli oraz uwypukleniu roli T. M. (1). Ustalenie przez sąd, że inicjatorem przestępstw był M. i jego rola w ich popełnieniu była wiodąca, nie znajduje oparcia w materiale dowodowym. T. M. (1) zaproponował, co prawda, B. (słupowi) wyłudzenie kredytu i nawet zawiązał go w tym celu do Banku (...), ale na tym rola M. się skończyła.

Tymczasem, na wiodącą rolę T. M. (1) wskazują nie tylko fakty przyznane przez tego oskarżonego, ale także to, że w celu realizacji przestępczego zamiaru zameldował S. B. (1) we W. przy ul. (...), a później pomógł w wyrobieniu dowodu osobistego. T. M. (1) dostarczył też L. P. (1) dane osobowe S. B. (1) oraz sp. (...). T. M. (1) przekazał S. B. (1) instrukcję postępowania w bankach napisaną przez L. P. (1) oraz telefon komórkowy, którym S. B. (1) miał posługiwać się w razie, gdyby telefonowali pracownicy banków. Wymienione fakty sąd a quo ustalił na podstawie wyjaśnień L. P. (1) i S. B. (1) oraz wyjaśnień T. M. (1). Przypomnieć więc należy, że L. P. (1) wyjaśnił, że S. B. (1) poznał przez M.. Od niego dostał dane B. oraz jego rzekomego pracodawcy. M. powiedział mu, że B. ma być zatrudniony w spółce (...) i dał wizytówkę tej firmy. Całą akcję wymyślił T. M. (1) i on był jej „mózgiem”. Trafnie wskazuje się zaś w apelacji, że S. B. (1) nie mówił o wiodącej roli T. M. (1). Niemniej, o takiej roli tego oskarżonego mówił L. P. (1). W tym stanie rzeczy, zarzut dotyczący dowolnej oceny wyjaśnień wymienionych oskarżonych i w konsekwencji błędnego ustalenia wiodącej roli T. M. (1) w wyłudzeniu kredytów przez S. B. (1) jest niezasadny.

Niezasadny jest także kolejny zarzut, że sąd pominął okoliczność, że T. M. (1) nie miał wiedzy z zakresu prawa bankowego i nie wiedział, jakie czynności należy podjąć, aby uzyskać kredyt, gdyż wcześniejsze umowy o kredyt zawierał za pośrednictwem agenta kredytowego. Nie można bowiem czynić sądowi zarzutu dokonania dowolnej oceny dowodów, gdy z dwóch dowodów odmiennie przedstawiających określone zdarzenia wybrał jeden i uzasadnił to. Taka sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdyż T. M. (1) przedstawił okoliczności wyłudzenia kredytów bankowych odmiennie niż uczynili to S. B. (1) i L. P. (1). Sąd a quo za wiarygodne przyjął wyjaśnienia dwóch ostatnich osób, odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom M., co skrupulatnie uzasadnił. W apelacji nie kwestionuje się, że sąd meriti ustalając fakty istotne dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej T. M. (1) oparł się na wszystkich okolicznościach ujawnionych na rozprawie głównej, a także tego, że poprawnie uzasadnił swoje stanowisko. W takim układzie niezasadne jest twierdzenie, że sąd a quo dokonał błędnych ustaleń faktycznych.

W wymienionej apelacji wskazuje się również, że nietrafne jest ustalenie, że T. M. (1) przekazał L. P. (1) dane sp. (...), na podstawie których P. miał zlecić wytworzenie fałszywego zaświadczenia o zatrudnieniu i dochodach B. w tej spółce, gdyż wymienione dane dostarczył B. M. K., który znał się z P., ale nie znał się z M.. Logiczne jest zatem, że zaświadczenie o zatrudnieniu i dochodach w sp. (...) uzyskał P., a nie M..

Rzecz w tym, że wymieniony wywód stanowi domniemanie nieoparte żadnym dowodem, poza wyjaśnieniami M.. Wymienionych okoliczności nie podał ani M. K., ani S. B. (1). Natomiast L. P. (4) wyjaśnił, że dane sp. (...) uzyskał od T. M. (1).

Dalej podnosi się w apelacji, że sąd wadliwie ocenił wyjaśnienia T. M. (1) i w konsekwencji błędnie ustalił, że miał on zamiar uczestniczyć w wyłudzeniu kredytów w pięciu bankach, gdy zamierzał brać udział w wyłudzeniu tylko jednego kredytu z Banku (...) we W.. Sąd pominął bowiem, że pierwotny plan zakładał wyłudzenie jednego kredytu. Dopiero na skutek presji wywieranej przez L. P. (1) doszło do złożenia czterech dalszych wniosków kredytowych. Wobec tego w apelacji stwierdza się, że zachowanie T. M. (1) odnośnie do tych czterech wniosków cechował zamiar ewentualny, a nie kierunkowy wyłudzenia kredytów bankowych. Dlatego nie można mu przypisać usiłowania oszustwa opisanego w punktach II – V części wstępnej wyroku.

Formułując taki wniosek apelujący traci z pola widzenia, że T. M. (1) zmienił pierwotny plan oraz zamiar i razem z L. P. (1) zawiózł S. B. (1) w dniu 7 lutego 2012 r. do Banku (...) przy Placu (...), gdzie złożył on wniosek o kredyt w wysokości 100.000 zł., w dniu 8 lutego 2012 r. do Banku (...) przy ul. (...), gdzie złożył wniosek o kredyt w wysokości 80.000 zł., następnie do Banku (...) przy ul. (...), gdzie złożył wniosek o kredyt w wysokości 71.393 zł., w dniu 11 lutego 2012 r. do D. Bank we W., gdzie złożył wniosek o kredyt w wysokości 100.000 zł., a następnego dnia do Banku (...) przy ul. (...), gdzie złożył wniosek o kredyt w wysokości 85.000 zł. W końcu, 13 lutego 2012 r. M. i P. zawieźli B. ponownie do Banku (...) przy ul. (...), gdzie zostali zatrzymani przez policję. Za każdym razem T. M. (1) miał świadomość niewypłacalności S. B. (1), przedkładania przez niego wraz z wnioskiem o kredyt podrobionych dokumentów o zatrudnieniu i uzyskiwanych dochodach i spłaty ewentualnie uzyskanych kredytów. T. M. (1) chciał więc, aby S. B. (1) wyłudził kredyty w wymienionych bankach. Taki był zresztą pierwotny plan i nie uległ on zmianie po uwzględnieniu propozycji L. P. (1).

W konsekwencji należy przyjąć, że prawidłowe jest także rozstrzygnięcie o karze wymierzonej T. M. (4). Sąd pierwszej instancji mając na względzie pierwszoplanową rolę tego oskarżonego w usiłowaniu wyłudzenia kredytów przez S. B. (1) oraz podane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności łagodzące i obciążające oskarżonego wymierzył mu karę, która nie przekracza stopnia winy i szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu.

Z apelacji K. B. wynika, że dokonana z dniem 1 lipca 2015 r. zmiana przepisu art. 46§1 KK, polegająca na stosowaniu przepisów prawa cywilnego przy orzekaniu o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem spowodowała, że dopiero od 1 lipca 2015 r. występuje możliwość orzekania wymienionego obowiązku w stosunku do osób współdziałających w popełnieniu przestępstwa, którym wyrządzono szkodę pokrzywdzonemu. Tym samym, rzeczony obowiązek nie może być orzeczony wobec K. B., skazanej za udzielenie pomocy L. K. do popełnienia przestępstw oszustwa z art. 286§1 KK, gdyż jej czyn popełniony został przed 1 lipca 2015 r. Z wymienionej apelacji wynika również, że skarżący ma świadomość ugruntowanej linii orzeczniczej dopuszczającej orzekanie na podstawie art. 46§1 KK obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wobec osób współdziałających ze sprawcą głównym w popełnieniu przestępstwa, w tym wobec osoby udzielającej temu sprawcy jedynie pomocy. Zważywszy jednak na to, że dopiero od 1 lipca 2015 r. przepis art. 46§1 KK nakazuje stosować przepisy prawa cywilnego, według apelującego należy odrzucić dotychczasową linię orzeczniczą. Stanowisko to nie zasługuje na akceptację. Przypomnieć należy, że w wielu orzeczeniach SN i sądów powszechnych dotyczących orzekania obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, o którym mowa w art. 46§1 KK przyjęto dopuszczalność orzeczenia tego środka również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia szkody w całości albo w części podkreślając, że „generalna zasada odpowiedzialności solidarnej w tych wszystkich wypadkach, gdy kilka osób odpowiada za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, sformułowana została w art. 441§1 KC. Zgodnie z tą zasadą, każda z osób, która czynem niedozwolonym spowodowała szkodę, zobowiązana jest wobec

pokrzywdzonego do spełnienia świadczenia w całości. Na przykład osoby skazane za udział w pobiciu, w wyniku którego doszło do uszkodzenia ciała, odpowiadają (w postępowaniu cywilnym) solidarnie wobec pokrzywdzonego za doznaną przez niego szkodę także wówczas, gdy spowodowanie tego uszkodzenia sąd karny przypisał prawomocnym wyrokiem skazującym tylko jednemu z uczestników pobicia (por. uchw. SN z dnia 7.3.1978 r., III CZP 14/78, OSNCP 1978, z. 11, poz. 194). [...] Skoro więc ustawodawca, mając na względzie potrzebę zwiększenia ochrony w procesie karnym interesów pokrzywdzonego, wprowadził do Kodeksu karnego z 1997 r. instytucję mającą na celu ułatwienie i przyspieszenie naprawienia przez sprawcę wyrządzonej przestępstwem szkody, to nie ma przeszkód prawnych, aby w wypadku spowodowania szkody przestępstwem dokonanym w warunkach współsprawstwa orzec obowiązek solidarnego naprawienia wyrządzonej szkody - w całości albo w części” (zob. uchw. SN z 13.12.2000 r., I KZP 40/00, OSNKW 2001/1-2/2). Tożsame stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie sądów apelacyjnych (zob. wyr. SA we Wrocławiu z 30.12.2014 r.; wyr. SA w Białymstoku z 23.10.2014 r. II AKa 175/14), gdzie dodatkowo podnosi się, że przepis art. 46§1 KK nie zawiera podmiotowych granic orzeczenia obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Dlatego orzeczenie tego środka jest dopuszczalne wobec każdej osoby ponoszącej odpowiedzialność karną niezależnie od rodzaju sprawczej i niesprawczej formy popełnienia przestępstwa. W dotychczasowym orzecznictwie sądowym uwzględniane są zatem przepisy prawa cywilnego. Zmiana przepisu art. 46§1 KK potwierdza jedynie zasadność i prawidłowość dotychczasowej wykładni wymienionego przepisu. Z tego względu zarzut apelacji jest oczywiście niezasadny.

W apelacji K. B. wskazuje się także, że prokurator w akcie oskarżenia zamieścił wniosek o skazanie oskarżonej na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby. Sąd pierwszej instancji wymierzył zaś oskarżonej karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Wskazuje się również, że K. B. nie utrudniała postępowania. Przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów, wyraziła skruchę, okazała gotowość do poniesienia konsekwencji prawnych. Jest niekarana, ma nieposzlakowaną opinię. Jediną rysą na jej wizerunku jest zdarzenie będące przedmiotem postępowania. Z perspektywy dyrektyw wymiaru kary łącznej określonych w art. 85a KK, oskarżona nie zasługuje na tak surową karę, jaka została jej wymierzona.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika zaś, że w związku z kredytami, o które ubiegał się L. K. przekazał on K. B. fałszywe dokumenty, o czym wiedziała od M. K.. W czerwcu 2012 r. oskarżona podrobiła zaświadczenie o zatrudnieniu L. K. w spółce (...), wpisując na czystym druku o zatrudnieniu dane K. oraz podrobiła podpis o treści (...). Przygotowany przez oskarżoną wniosek o kredyt w wysokości 49.000 zł. K. podpisał, po czym oskarżona złożyła go w (...) im. (...). W lipcu 2012 r. oskarżona przygotowała kolejny wniosek o kredyt w wysokości 95.000 zł. na podstawie fałszywych dokumentów o zatrudnieniu L. K. w spółce (...). Jesienią 2012 r. K. B. przygotowała dla L. K. wniosek o kredyt mieszkaniowy na 300.000 zł., także na podstawie fałszywych dokumentów, a w lipcu 2012 r. namówiła E. K. do złożenia w A. Bank (...) wniosków o kredyt dla L. K., na podstawie fałszywych dokumentów o jego zatrudnieniu i uzyskiwanych stąd dochodach, gdyż obsługiwane przez nią banki odmówiły udzielenia kredytu. Ponadto, na rozprawie odwołała wyjaśnienia ze śledztwa twierdząc, że fałszywie obciążyła M. K..

W tych okolicznościach, wymierzona oskarżonej kara pozbawienia wolności nie przekracza stopnia winy oraz stopnia szkodliwości społecznej przypisanych jej czynów, co prawidłowo uzasadnił sąd pierwszej instancji.

Jednoznacznie polemiczny charakter, kreujący subiektywną wersję zdarzenia, oderwaną od dokonanych przez sąd a quo ustaleń, posiada apelacja obrońcy P. W.. Z faktu, że w sprawie nie została przesłuchana K. I. wywodzi się okoliczności niemające oparcia w ujawnionych na rozprawie główniej dowodach, forsując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Z konstrukcji apelacji należy wywieść, że błędne ustalenia faktyczne są konsekwencją dwóch pierwszych zarzutów, tj. obrazy przepisów art. 92 KPK w zw. z art. 410 KPK oraz obrazy przepisu art. 167 KPK. Odnosząc się do tych zarzutów stwierdzić należy, że są one bezzasadne. Pierwszy z zarzutów opiera się na twierdzeniu, że sąd pierwszej instancji nie wziął pod uwagę wyjaśnień P. W., co pozostaje w oczywistej sprzeczności z uzasadnieniem zaskarżonego wyroku. Według apelacji sąd nie wziął pod uwagę także wykazu połączeń telefonicznych pomiędzy wszystkimi oskarżonymi, w sytuacji (co umknęło apelującej), gdy taki wykaz nie został w sprawie uzyskany, a zatem niemożliwe było przeprowadzenie dowodu z jego treści. Bezzasadny jest także zarzut obrazy przepisu art. 167 KPK (w brzmieniu

sprzed 1 lipca 2015 r., choć nie zostało to wyraźnie wskazane w apelacji). Skarżąca wiąże obrazę wymienionego przepisu z faktem nieprzeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu z przesłuchania K. I.. Zważyć więc należy, że obrońcy P. W. złożyła wniosek o przesłuchanie K. I. podając adres (...) ul. (...) we W. (k. 2347). Następnie wniosek ten cofnęła wobec tego, że nie udało się ustalić aktualnego adresu świadka (k. 2546). Cofnięcie wniosku oznaczało rezygnację z przeprowadzenia rzeczonego dowodu oraz zwolnienie sądu z poszukiwania adresu świadka. Wobec tego, że poza wyjaśnieniami P. W. inny dowód nie wskazywał na potrzebę przesłuchania K. I., sąd a quo odstąpił od przeprowadzenia tego dowodu z urzędu. T. M. (1) i L. P. (1) oświadczyli wszak, że nie znają K. I. i, w ogóle nie wiedzą, kto to jest. Zawartą w apelacji sugestią, że wizytówkę spółki (...) uzyskali oni od K. I. traktować należą więc w kategoriach insynuacji. W tym stanie rzeczy zarzut obrazy art. 167 KPK nie może być uwzględniony. **Rolą stron, a nie sądu jest inicjowanie postępowania dowodowego i dowodzenie faktów istotnych dla uzasadnienia ich racji procesowych. Pomimo, że ciężar dowodu i obowiązek dowodzenia obarcza oskarżyciela, na oskarżonym spoczywa ciężar dowodu w znaczeniu prakseologicznym, jak na każdym, kto ma dowieść tego, co twierdzi.** Jeżeli w realiach rozpoznawanej sprawy obrońca oskarżonego cofa złożony wcześniej wniosek dowodowy, należy to interpretować, jako rezygnację z przeprowadzenia dowodu, ze wszystkimi konsekwencjami stąd wynikającymi. W konsekwencji należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie uchybił przepisom postępowania wskazanym w apelacji P. W., a fakty relewantne dla rozstrzygnięcia o odpowiedzialności tego oskarżonego ustalił prawidłowo.

Podobnie należy ocenić apelację obrońcy G. P.. Istota zarzutów tej apelacji sprowadza się do twierdzenia, że sąd a quo niezasadnie dał wiarę wyjaśnieniom L. K. i M. K., zamiast wyjaśnieniom G. P. i dlatego błędnie ustalił fakty relewantne dla odpowiedzialności tej oskarżonej. Tymczasem sąd pierwszej instancji w wyczerpujący sposób uzasadnił, dlaczego obdarzył wiarygodnością wyjaśnienia L. K. i M. K., wskazując na dowody wspierające te wyjaśnienia, a nie dał wiary wyjaśnieniom G. P., podając dowody uzasadniające taką ocenę. Jedynie tytułem przykładu przywołać należy zeznania D. D. (k. 2435), że nigdy nie odebrała telefonu z banku, z prośbą o potwierdzenie zatrudnienia kogokolwiek w firmie (...) oraz nigdy nie wystawiała takiego zaświadczenia. Natomiast pracownica banku (...) zeznała, że G. P., a w każdym razie osoba, która się tak przedstawiła potwierdziła zatrudnienie w tej firmie (...) (k. 1001). Zważywszy na to, że w sklepie prowadzonym przez G. P., poza oskarżoną pracowała tylko jedna kobieta (D. D.), sąd meriti prawidłowo ustalił, że oskarżona wyraziła zgodę, aby L. K. posłużył się w bankach podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu w jej firmie, a następnie ten fakt potwierdziła w rozmowie telefonicznej z pracownikiem banku.

Odnosząc się zaś do zarzutów obrazy przepisu art. 5§2 KPK, sformułowanych w apelacji T. M. (1) i G. P. stwierdzić należy, że apelujący w istocie rzeczy doszukują się naruszenia tego przepisu poprzez przyjęcie przez sąd a quo niekorzystnej dla oskarżonych wersji wydarzeń i starają się kreować niedające się usunąć wątpliwości, żądając rozstrzygnięcia ich na korzyść oskarżonych. Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Zważyć wszak należy, że zarzut obrazy art. 5§2 KPK nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem naruszenia art. 7 KPK, gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Mianowicie, niedających się usunąć wątpliwości, które mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów. Przepisy art. 5§2 KPK i art. 7 KPK mają więc charakter rozłączny (zob. post. SN z dnia 10.10.2013 r., LEX nr 1400594 oraz post. SN z dnia 6.2.2013 r., V KK 270/12, LEX nr 1293868). Podniesienie zarzutu obrazy art. 7 KPK wyklucza zatem możliwość skutecznego wysunięcia zarzutu obrazy art. 5§2 KPK. Poza tym, każda niejasność w zakresie ustaleń faktycznych (m.in. w wypadku kilku wersji wydarzeń) powinna być w pierwszym rzędzie zredukowana za pomocą wszechstronnej inicjatywy dowodowej stron, a następnie wnikliwej analizy całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze jednoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5§2 KPK (zob. post. SN z dnia 12.12.2013 r., III KK 420/13). Taka zaś sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie miał podstaw do powzięcia wątpliwości, o których mowa w ww. przepisie, gdyż ustalenia faktyczne zależały od oceny konkurujących ze sobą dowodów, z którego to zadania sąd meriti wywiązał się należycie, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów. Ustalonej w taki sposób wersji wydarzeń, choć niekorzystnej dla

oskarżonych nie sposób - co do zasady - skutecznie zakwestionować (por. postanowienia SN z dnia 9.7.2014 r., II KK 134/14, LEX nr 1488899; z dnia 9.7.2014 r., II KK 157/14, Prok.i Pr.-wkł. 2014/10/13 oraz wyr. SA w Krakowie z dnia 13.11.2013 r., II AKa 118/13, LEX nr 1409140; wyr. SA w Katowicach z dnia 6.12.2012 r., II AKa 471/12, LEX nr 1246651).

Wobec uznania przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu za niezasadne wyżej omówionych zarzutów, bezprzedmiotowe stały się wysuwane przez skarżących zarzuty obrazy art. 4 KPK, gdyż nie mogą one stanowić, w oderwaniu od zarzutu naruszenia szczegółowych norm procesowych, samodzielnych podstaw apelacji (zob. wyr. SN z dnia 5.10.2010 r., III KK 370/09, OSNwSK 2010/1/1878; post. SN z dnia 17.4.2007 r., V KK 79/07, LEX nr 280729). W opisanych okolicznościach, zaskarżone orzeczenie nie jest dotknięte błędami w ustaleniach faktycznych, które mogłyby je zdyskwalifikować, a które to błędy - jak należy wnosić z treści wywiedzionych apelacji - miałyby być w ocenie skarżących pochodną podniesionych uchybień procesowych.

W apelacji M. K. bezzasadny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z powodów, które zostały już podane w niniejszym sprawozdaniu. Niezasadnie wskazuje się, że sąd a quo dowolnie ocenił dowody wskazujące na sprawstwo i winę tego oskarżonego. Natomiast trafny okazał się zarzut drugi dotyczący rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej temu oskarżonemu. M., podnosi się, że rola oskarżonego polegała na udzielaniu pomocy do wyłudzenia kredytów. To S. K. był głównym sprawcą i „zainkasował” pieniądze z wyłudzonych kredytów. M. K. otrzymał jedynie 3000 zł. za dostarczenie fałszywych dokumentów. Tymczasem K. został skazany na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby i karę grzywny w wymiarze 150 stawek po 40 zł. każda, a M. K. został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności i taką samą grzywnę.

W apelacji wskazuje się także, że M. K. stanął przed sądem z takimi samymi zarzutami, jak K. B., której z punkcie VIII części rozstrzygającej wyroku sąd wymierzył, za czyny popełnione wspólnie i w porozumieniu z M. K., karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, gdy M. K. za takie same czyny karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Apelującemu umknęło jednak, że kara wymierzona K. B. obejmuje trzy czyny (opisane w punkcie XII, XIV i XV części wstępnej wyroku), gdy kara wymierzona M. K. obejmuje cztery czyny (opisane w punktach XVI, XVIII, XIX i XX części wstępnej wyroku).

Podzielając wymienione zarzuty apelacji zważyć należy, że K. B. skazana została za pięć czynów popełnionych wspólnie i w porozumieniu z M. K. na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, a M. K. za takie same czyny został skazany na 2 lata pozbawienia wolności. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że okolicznością obciążającą dla M. K. jest jego wcześniejsza karalność. Okolicznością łagodzącą dla K. B. jest zaś nienaganny tryb życia, a dla K. jego niewiodąca rola w popełnionych przestępstwach.

Biorąc pod uwagę wymienione okoliczności, na podstawie art. 85 KK i art. 86§1 i 2 KK sąd odwoławczy połączył kary orzeczone M. K. w punktach XI i XII części rozstrzygającej wyroku i wymierzył mu karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69§1 KK i art. 70§1 pkt 1 KK w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015 r. w zw. z art. 4§1 KK wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności sąd odwoławczy zawiesił na okres próby lat 3.

W tym stanie rzeczy, orzeczono, jak na wstępie.

SSA Stanisław Rączkowski SSA Jerzy Skorupka SSO(del.do SA)Edyta Gajgał